

Sygnatura akt: V GC 1039/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Kalisz, dnia 05 lutego 2018r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu, V Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSR Katarzyna Górna-Szuława

Protokolant: sekretarz sądowy Monika Sowa

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2018r. w Kaliszu

na rozprawie

sprawy z powództwa: (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. W..

przeciwko: R. K.

o zapłatę

1. oddała powództwo,
2. zasądza od powódki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. W.. na rzecz pozwanego R. K. kwotę 2.048,80 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 287,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSR Katarzyna Górna-Szuława

Sygn. akt V GC 1039/17

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 27 marca 2017 r. (data wpływu) powódka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. W.. reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika wniosła o zasądzenie od pozwanego R. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w S. kwoty 1.276,84 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 12 listopada 2015 r. do dnia zapłaty wraz z kosztami postępowania, w tym kosztami zastępstwa procesowego wg norm przepisanych, a także kwoty 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Nadto zażądała kwoty 170,61 zł na podstawie art. 10 ustawy z dnia 08 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

W uzasadnieniu pozwu pełnomocnik powódki podniósł, że w następstwie przelewu wierzytelności powódka nabyła od firmy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości Ś. wierzytelność wobec pozwanego, wynikającą z tytułu nieuiszczonej kwoty, której dotyczy pozew, a która wynika z faktury z dnia 04 listopada 2015 r. Wskazał, że pozwany został zawiadomiony o fakcie zawarcia umowy o powierniczym przelewie wierzytelności i windykacji roszczeń, a po nabyciu wierzytelności powódka przesłała pozwanemu wezwanie do zapłaty kwoty, której pozew dotyczy.

Nakazem zapłaty wydanym w postępowaniu upominawczym w dniu 05 kwietnia 2017 r. Sąd Rejonowy w Kaliszu V Wydział Gospodarczy w osobie referendarza sądowego, w sprawie o sygn. akt V GNc 1260/17 orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty, który wpłynął do Sądu w dniu 28 kwietnia 2017 r. pozwany reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika wniósł o oddalenie powództwa w całości jako bezzasadnego. Ponadto wniósł o zasądzenie od powódki na swoją rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pełnomocnik pozwanego podniósł, że pozwany zaprzecza, aby dwukrotnie zlecał cedentce naprawę swojego samochodu ciężarowego. Wskazał, że w dniu 16 października 2015 r. przekazał do naprawy pojazd marki R. do warsztatu należącego do (...) Sp. z o.o. z powodu wycieku oleju. Pojazd został przez niego odebrany w dniu 21 października 2015 r. Pełnomocnik pozwanego podniósł, że z tego tytułu pozwany otrzymał fakturę VAT na kwotę 1.353 zł, którą uregulował dnia 30 października 2015 r. Po przejechaniu autem ok. 40 km okazało się, że olej nadal wycieka

w tym samym miejscu, co poprzednio. Dlatego w dniu 30 października 2015 r. ponownie odstawił samochód do warsztatu cedentki. Dnia 11 listopada 2015 r. pozwany stwierdził, że wada nie została usunięta, odebrał pojazd i przekazał go do innego warsztatu, gdzie usterka została naprawiona.

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty pełnomocnik powódki podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w pozwie. Wskazał, że po demontażu skrzyni biegów cedentka stwierdziła, że sprzęgło wraz z kołem zamachowym jest spalone i nadaje się jedynie do wymiany. Jednocześnie zleciła wymianę uszczelniacza na wale korbowym. Pozwany sam przywiózł do warsztatu używane koło zamachowe w podobnym stanie, jak uszkodzone. Dlatego też cedentka poinformowała go, że nie może dać gwarancji na usługę, gdyż dostarczone przez niego części nie spełniają żadnych standardów. Mimo to pozwany polecił zamontować dostarczone przez siebie części na nowym uszczelniaczu. Pełnomocnik powódki wskazał również, że po wymianie koła zamachowego cedentka zauważyła występującą w pojeździe usterkę układu ABS/EBS, z którą samochód jeździł ponad rok. Pozwany zgodził się na wymianę czujnika ABS oraz jego wspornika na nowy, dostarczony przez cedentkę oraz polecił wymienić modulator EBS na używany, który sam przywiózł.

Z uwagi na dalsze wyświetlanie się błędów układu hamulcowego cedentka zleciła także sprawdzenie instalacji elektrycznej tego układu. W trakcie naprawy pozwany poinformował cedentkę, że jego pojazd musi wykonać szybką trasę i wróci w celu dokończenia naprawy po wykonaniu zlecenia, jednakże oddał pojazd do innego warsztatu. Pełnomocnik powódki wskazał, iż przez cały ten okres pozwany nie zgłaszał żadnych reklamacji.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. W.. jest wpisana do rejestru przedsiębiorców prowadzonego w ramach Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem (...). Zaś pozwany R. K. wpisany jest do (...) jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą pod firmą (...) w S..

W dniu 16 października 2015 r. pozwany przyprowadził do warsztatu cedentki (...) Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości Ś. znajdującego się w S. przy ul. (...) samochód ciężarowy marki R. (...) numer rejestracyjny (...), rok produkcji 2006.

(okoliczności bezsporne).

Na podstawie ustnej umowy pozwany zlecił cedentce usunięcie wycieku oleju w pojeździe i wymianę uszczelniacza na wale korbowym. W dniu 20 października 2015 r. cedentka dokonała diagnostyki pojazdu za pomocą programu komputerowego D., który wskazał usterki układu ABS/EBS oraz skrzyni biegów. Cedentka nie posiadała licencji na użytkowanie tego programu.

(dowód: wydruk diagnostyki k. 63-65, zeznania świadków: D. L. k. 137v-138, A. K. k. 138-138v, przesłuchanie pozwanego R. K. k. 152-154, e-protokół z dnia 22.01.2018r 00:01:31-00:19:20).

Za naprawę usterki w dniu 21 października 2015 r. cedentka wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.353 zł brutto z 7-dniowym terminem płatności. Pozwany odebrał fakturę osobiście, podpisał ją i uregulował wynikającą z niej należność.

(dowód: faktura VAT k. 34, potwierdzenie zapłaty k. 34v, przesłuchanie pozwanego R. K. k. 152-154, e-protokół z dnia 22.01.2018r 00:01:31-00:19:20).

Po przejechaniu ok. 40 km pozwany stwierdził, że olej spod samochodu nadal wycieka w tym samym miejscu, co poprzednio. W dniu 30 października 2015 r. ponownie odprowadził auto do warsztatu cedentki, celem usunięcia wady. W dniu 03 listopada 2015 r. pojazd został zabrany przez pozwanego i przekazany do naprawy do warsztatu M. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w S.. Pozwany zgłosił m.in. wyciek oleju z silnika. Auto zostało poddane wstępnej diagnozie w celu ustalenia zakresu prac i uzgodnienia ich z pozwanym. Po ustnym zatwierdzeniu przez niego prac i ustaleniu kosztów naprawy usterki zostały usunięte. Wymieniono uszczelniacz wału, gdyż był uszkodzony. Nie było natomiast potrzeby wymiany koła zamachowego. Za wykonaną naprawę M. K. w dniu 17 listopada 2015 r. wystawił pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 6.529,09 zł brutto z terminem płatności określonym na dzień 24 listopada 2015 r. Pozwany uregulował wynikającą z niej należność.

(dowód: faktura VAT k. 35-36, potwierdzenie zapłaty k. 36v, zestawienie k. 37, wydruki tachografów k. 38-41, zeznania świadków: P. J. k. 137v, M. K. k. 111, przesłuchanie pozwanego R. K. k. 152-154, e-protokół z dnia 22.01.2018r 00:01:31-00:19:20).

W dniu 04 listopada 2015 r. cedentka wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.276,84 zł brutto z 7-dniowym terminem płatności. W jej treści wskazano, iż obejmuje ona koszt uszczelnacza wału korbowego, wspornika czujnika ABS, czujnika ABS, robociznę, diagnostykę komputerową oraz materiały eksploatacyjne. Faktura nie została podpisana przez pozwanego.

(dowód: faktura VAT k. 11, zeznania świadków: D. L. k. 137v-138, A. K. k. 138-138v).

W dniu 02 marca 2017 r. powódka (...) Sp. z o.o. z siedzibą w O. W.. zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w miejscowości Ś. umowę

o powierniczym przelewie wierzytelności i windykacji roszczeń nr (...). Przedmiotem umowy było określenie zasad powierniczego przelewu (cesji) wierzytelności tj. przeniesienie przez powierzającego na rzecz przejmującego wymagalnej wierzytelności przysługującej powierzającemu wobec pozwanego w celu jej wyegzekwowania od dłużnika na zasadach określonych w umowie. Stosownie do postanowień umowy powierzająca oświadczyła, że przysługuje jej względem dłużnika R. K. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w S. bezsporna i wymagalna wierzytelność na kwotę 1.276,84 zł wynikająca z faktury.

(dowód: umowa o powierniczym przelewie wierzytelności i windykacji roszczeń k. 4-7, załącznik nr 1 do umowy k. 8, oświadczenie k. 12).

Powódka zawiadomiła pozwanego o przelewie wierzytelności i jednocześnie wezwała go do zapłaty kwoty 2.028,12 zł, na którą składała się kwota należności głównej

w wysokości 1.276,84 zł, prowizja za przeprowadzenie czynności windykacyjnych w kwocie 510,74 zł oraz odsetki w kwocie 120,27 zł (x2) w terminie 3 dni od doręczenia wezwania pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego. Pozwany odebrał powyższe dokumenty w dniu 16 marca 2017 r. W piśmie z dnia 24 marca 2017 r. pełnomocnik pozwanego poinformował powódkę, iż pozwany zaprzecza, by zawierał ze zbywcą wierzytelności umowę, na podstawie której powstało zobowiązanie do zapłaty kwoty 1.397,11 zł i odmawia zapłaty żądanej należności.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 9, potwierdzenie odbioru przesyłki pocztowej k. 10, 14, zawiadomienie o przelewie wierzytelności k.13, pismo k. 42, przesłuchanie pozwanego R. K.

k. 152-154, e-protokół z dnia 22.01.2018r 00:01:31-00:19:20).

Cedentka nie doręczyła pozwanemu faktury VAT nr (...) w wersji papierowej ograniczając się do formy elektronicznej. Pozwany nie wyraził na to zgody. Faktura w wersji papierowej została doręczona pozwanemu dopiero przez powódkę w dniu 16 marca 2017 r.

(dowód: przesłuchanie pozwanego R. K. k. 152-154, e-protokół z dnia 22.01.2018r 00:01:31-00:19:20).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów, zeznań świadków: D. L., A. K., P. J. oraz przesłuchanie pozwanego R. K..

Sąd uznał za wiarygodne przedłożone w sprawie dokumenty. Za wiarygodny uznał również wydruk diagnostyki komputerowej wykonanej przez cedentkę w systemie D.. Strona pozwana zakwestionowała go wskazując, że w chwili sporządzania raportu cedentka nie posiadała licencji na użytkowanie tego programu. Prezes zarządu cedentki przyznał tą okoliczność. Jednakże sam brak licencji nie przesądza o tym, że wykaz błędów nie odzwierciedlał rzeczywistego stanu technicznego pojazdu pozwanego. Podkreślić natomiast należy, iż sporządzona diagnostyka nie stanowi dowodu zawarcia przez pozwanego z cedentką umowy naprawy samochodu w zakresie zdiagnozowanych przez program usterek.

Za wiarygodne Sąd uznał pozostałe dokumenty, z których dowód przeprowadzono w toku postępowania. Ich autentyczność oraz prawdziwość stwierdzonych w nich faktów nie budziła jego wątpliwości, nie była również kwestionowana przez strony procesu (art. 230 kpc). Sąd natomiast nie poczynił ustaleń na podstawie zdjęć sprzęgła przedłożonych przez powódkę, albowiem nie wynika z nich, że są to lub były części należące do samochodu pozwanego.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadka P. J.. Są one spójne, logiczne i znajdują oparcie w zgromadzonych w sprawie dokumentach. W szczególności wskazują na przyczynę zaprowadzenia samochodu pozwanego do warsztatu naprawczego cedentki, czyli wyciek oleju w samochodzie, wyjaśniają konieczność ponownego wstawienia pojazdu do naprawy tj. dalszy wyciek oleju w tym samym miejscu, co poprzednio oraz przyczyny i okoliczności zaprowadzenia go do warsztatu M. K., czyli nieusunięcie awarii. Nadto zeznania te nie zostały zakwestionowane przez pełnomocnika powódki (art. 230 kpc).

Za wiarygodne w całości zeznania świadka M. K.. Również one są spójne, logiczne i znajdują oparcie w zgromadzonych w sprawie dokumentach. Jednoznacznie z nich wynika, że po przyprowadzeniu do jego warsztatu samochodu pozwany zgłaszał usterkę wycieku oleju z silnika, która została tam usunięta. Wymieniono również uszczelniacz wału korbowego, gdyż był uszkodzony. Nie wymieniono natomiast koła zamachowego, gdyż nie było takiej potrzeby. Świadek ten zeznał także, iż pozwany poinformował go, iż w tym zakresie pojazd był już naprawiany w warsztacie cedentki oraz że M. K. po oględzinach pojazdu stwierdził, że koło zamachowe, które zostało wymienione w warsztacie cedentki wyglądało normalnie i nie nosiło oznak zużycia kwalifikujących je do wymiany. Nadto zeznania te nie zostały zakwestionowane przez pełnomocnika powódki (art. 230 kpc).

Sąd uznał za wiarygodne zeznania świadka D. L. i A. K., członków zarządu cedentki, że samochód pozwanego został przyprowadzony do warsztatu z uwagi na wyciek oleju oraz co do zdiagnozowania usterek układu hamulcowego. Nie dał natomiast wiary ich zeznaniom, że pozwany zlecił także naprawę systemu ABS/EBS, gdyż brak jest dowodu na poparcie ich twierdzeń w tym zakresie. Na podkreślenie zasługuje okoliczność, że reprezentowana przez nich spółka jest stroną umowy z powódką i na wypadek niekorzystnego dla powódki rozstrzygnięcia w przedmiotowej sprawie będzie odpowiedzialna za brak istnienia wierzytelności. Nadto A. K. zeznał, że uczestniczył tylko w pierwszej rozmowie z pozwanym i jego kierowcą, zaś w pozostałych nie brał udziału i wie o nich od współnika.

Zeznania D. L., że pierwsza faktura VAT nr (...) dotyczyła tylko kosztów wymiany uszczelniacza, czyli samej robocizny, zaś faktura będąca przedmiotem sporu obejmowała koszt samego uszczelniacza, diagnozę i naprawę ABS nie wytrzymują weryfikacji w zakresie zasad doświadczenia życiowego oraz logiki i nie są przekonujące.

Z treści samej faktury VAT nr (...) wynika, że obejmuje ona naprawę usterki. Naprawę usterki, zatem usunięcia awarii w całości, nie tylko robocizny. Tym bardziej, że w fakturze VAT nr (...) wskazując cenę za robocizną uwidoczniono ilość godzin i ich cenę (po 100 zł netto za godz). oraz cenę części i pozostałych usług. Zatem uznając, że faktura VAT nr (...) obejmowała tylko robocizną, należałoby przyjąć, że powinna być wskazana w jej treści ilość roboczogodzin i ich cenę. Nadto z zeznań świadków P. J. i M. K., uznanych przez Sąd za wiarygodne jednoznacznie wynika, że wyciek oleju nie został naprawiony w warsztacie cedentki. Tym bardziej, że wymiana uszczelniacza na wale korbowym eliminująca tą usterkę nastąpiła w warsztacie M. K.

w S., co wynika z zeznań świadków P. J. i M. K., pozwanego oraz przedłożonej faktury VAT.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania pozwanego, że naprawa w warsztacie cedentki obejmowała wyeliminowanie wycieku oleju i wymianę uszczelniacza na wale korbowym. Są one zgodne z dokumentami zgromadzonymi w sprawie, w szczególności z fakturą VAT nr (...), która została przez niego podpisana i uregulowana. Dał również wiarę zeznaniom pozwanego, że po odbiorze pojazdu z warsztatu okazało się, iż olej z silnika nadal wycieka i samochód ponownie został odprowadzony do cedentki, a następnie odebrany bez usunięcia tej usterki. Zeznania te znajdują potwierdzenie w szczególności w zeznaniach świadków P. J. i M. K., uznanych przez Sąd za wiarygodne w całości.

Sąd zważył co następuje:

Na gruncie przedmiotowej sprawy nie budzi wątpliwości okoliczność, że cedentka spornej wierzytelności zawarła z pozwanym ustną umowę naprawy samochodu ciężarowego marki R. (...) numer rejestracyjny (...) i wystawiła mu z tego tytułu fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.353 zł, a pozwany fakturę przyjął, podpisał i w całości uregulował wynikającą z niej należność. Sporne natomiast było, czy strony łączyła umowa naprawy tego pojazdu, na podstawie której cedentka wystawiła pozwanemu fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.276,84 zł brutto obejmującą koszt uszczelniacza wału korbowego, wspornika czujnika ABS, czujnika ABS, robocizną, diagnostykę komputerową oraz materiały eksploatacyjne, ewentualnie czy czynności te obejmowała jedna umowa.

Celem umowy o naprawę pojazdu jest osiągnięcie uzgodnionego przez strony rezultatu, zatem umowa ta ma charakter umowy o dzieło. Należy więc do niej odpowiednio stosować przepisy dotyczące tej umowy.

Stosownie do art. 627 kc przez umowę o dzieło przyjmujący zamówienie zobowiązuje się do wykonania oznaczonego dzieła, a zamawiający do zapłaty wynagrodzenia.

W pierwszej kolejności zatem należy ustalić, czy pozwanego i cedentkę łączyła umowa, z której wynikałby obowiązek zapłaty wynagrodzenia wynikający z faktury VAT nr (...), czyli wierzytelność będąca przedmiotem sprawy.

Zgodnie z wynikającą z art. 6 kc regułą rozłożenia ciężaru dowodu na stronach spoczywa ciężar udowodnienia wskazywanych przez siebie faktów. Ta strona, która twierdzi, że określony fakt miał miejsce obowiązana jest zgłosić dowody wykazujące jego istnienie. Strona, która powołuje się na nieistnienie określonego faktu powinna również udowodnić swoje twierdzenie, zgłaszając dowody dla wykazania faktów przeciwnych. Ciężar udowodnienia faktu należy zatem rozumieć z jednej strony jako obarczenie strony procesowi obowiązkiem przekonania sądu dowodami o słuszności swoich twierdzeń, a z drugiej konsekwencjami poniesienia realizacji tego obowiązku lub jego nieskuteczności. Tą konsekwencją jest zazwyczaj niekorzystny dla strony wynik procesu (por. wyrok SN z dnia 07 listopada 2007 r., II CSK 239/07, niepubl.).

W myśl art. 232 kpc zd. 1 strony są obowiązane wykazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Podkreślić przy tym należy, iż rzeczą Sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie. Sąd nie jest też zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy. Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 kpc), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 kpc) spoczywa na stronie, która wywodzi z tych faktów skutki prawne (art. 6 kc) (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 r., I CKU 45/96, Legalis z głosem A. Zielińskiego). Zaś

zgodnie z treścią art. 233§1 kpc Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Na potwierdzenie zasadności swojego roszczenia powódka przedłożyła fakturę VAT nr (...) podnosząc, że wynika z niej objęte pozwem roszczenie. W pierwszej kolejności należy wskazać, że faktura VAT ma walor dokumentu prywatnego (art. 245 kpc) i może jedynie dowodzić, iż osoba, która ją podpisała, złożyła oświadczenie w niej zawarte, jednakże stanowi powszechnie przyjęty dokument rozliczeniowy. Jej doręczenie umożliwia dłużnikowi podjęcie czynności mających na celu sprawdzenie, czy świadczenie jest zasadne tak co do zasady, jak i co do wysokości. Umożliwia też podjęcie czynności finansowych zmierzających do spełnienia świadczenia (wyrok SN z dnia 14 stycznia 1987 r., IV CR 461/86, uchwała SN z dnia 19 maja 1992 r., III CZP 56/92, wyrok SN z dnia 23 października 2001 r., I CKN 323/99 oraz wyrok SN dnia 07 listopada 2007 r., II CNP 129/07). Faktura, jako dokument rozrachunkowy, nie stanowi jednak dowodu zawarcia lub wykonania umowy w sposób wystarczający i uzasadniający żądanie zapłaty wynagrodzenie. Dłużnik zobowiązany jest świadczyć to co stwierdzono w dokumencie rozliczeniowym, gdy wynika to z zawartej umowy. Dopiero zaakceptowana przez drugą stronę faktura stanowi dokument podatkowy potwierdzający transakcję.

Przedłożona przez powódkę faktura nie została podpisana przez pozwanego. Zaś ponownie należy podkreślić, że fakturę VAT nr (...) pozwany podpisał i uregulował w całości. W tym miejscu nie sposób pominąć okoliczności związanych z wystawieniem przez cedenta faktury nr (...). Jak już wyżej wspomniano treści samej faktury VAT nr (...) wynika, że obejmuje ona naprawę usterki jako zgłoszonej awarii, nie tylko koszty robocizny. Brak w niej uwidocznienia przepracowanych przy naprawie godzin, ich ceny i ilości. Natomiast w fakturze VAT nr (...) wskazując cenę za robocizną uwidoczniono ilość godzin w cenie po 100 zł netto za godz. oraz cenę części i pozostałych usług. Przy czym powódka nie podniosła, a tym bardziej nie wykazała, że faktura nr (...) była fakturą częściową.

W przedmiotowej sprawie powódka twierdzi, że należy jej się od pozwanego w związku z nabyciem wierzytelności od cedenta zapłata kwoty wynikającej z treści pozwu. Winna zatem wykazać, że cedentką i pozwanego łączyła umowa naprawy samochodu będąca podstawą wystawienia faktury VAT nr (...). Zdaniem Sądu powódka temu ciężarowi nie podołała. Mianowicie nie wykazała, że pozwany zlecił cedentce prace związane z naprawą system ABS, w tym diagnostykę komputerową systemów pojazdu, ani że nie zapłacił za zamontowany w ramach pierwszej faktury uszczelniacz wału korbowego.

Reasumując powódka winna była wykazać zasadność swojego roszczenia, tj. fakt zawarcia umowy pozwanego z cedentką oraz jej prawidłowe wykonanie. Powódka zaś nie wykazała, iż przysługuje jej od pozwanego roszczenie pieniężne w wysokości wskazanej w treści pozwu.

Przelew jest umową, z mocy której wierzyciel (cedent) przenosi na nabywcę (cesjonariusza) wierzytelność przysługującą mu wobec dłużnika. Podstawowym wynikiem przelewu wierzytelności jest wstąpienie nabywcy wierzytelności w miejsce dotychczasowego wierzyciela. Zgoda dłużnika na zawarcie umowy przelewu nie jest potrzebna, chyba że w umowie łączącej wierzyciela z dłużnikiem wyłączono możliwość przeniesienia wierzytelności na osobę trzecią. Przelew nie wymaga również udziału dłużnika, bowiem pomimo zmiany osoby uprawnionej uważa się, że zobowiązanie pozostaje to samo, co poprzednio (W. C. A. B., M. S., E. S.-B., *Zobowiązania...*, s. 358). Dla skuteczności przelewu konieczne jest zawarcie umowy pomiędzy nabywcą a zbywcą wierzytelności. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia. W wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 kc przechodzi więc na nabywcę ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Innymi słowy, stosunek zobowiązaniowy nie ulega zmianie, natomiast zmienia się osoba uczestnicząca w nim po stronie wierzyciela (wyrok SN z dnia 5 września 2001 r., I CKN 379/00, LEX nr 52661). Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w tym prawo do odsetek zwykłych i za opóźnienie (bieżących i zaległych).

Wobec powyższego, skoro cedentce nie przysługiwała wierzytelność wobec pozwanego z tytułu zawartej umowy to nie mogła ona skutecznie zbyć wierzytelności powódce na podstawie art. 509 kc.

Z uwagi na okoliczność, że powódka nie nabyła spornej wierzytelności w drodze cesji, nie nabyła również prawa do rekompensaty w wysokości równowartości 40 euro, mającej podstawę w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 08 marca 2013 r. o terminach zapłaty

w transakcjach handlowych (tj. Dz.U. z 2016 r., poz. 684).

W tym stanie rzeczy Sąd orzekł jak w pkt 1 sentencji wyroku i oddalił powództwo w całości.

O kosztach postępowania Sąd orzekł zgodnie z art. 98 kpc.

Stosownie do powołanego przepisu, strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw

i celowej obrony. Wskazana regulacja ustanawia dwie zasady rozstrzygania o kosztach procesu, tj. zasadę odpowiedzialności za wynik procesu oraz zasadę orzekania o zwrocie kosztów niezbędnych i celowych. Przepisy art. 98§2 i 3 kpc statuują niezbędne koszty procesu. Stosownie do §3 do niezbędnych kosztów procesu strony reprezentowanej przez adwokata zalicza się wynagrodzenie jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa w sądzie. Jednakże pełnomocnikiem strony pozwanej był radca prawny, zatem zastosowanie obok art. 98 kpc znajduje art. 99 kpc, zgodnie z którym stronom reprezentowanym przez radcę prawnego zwraca się koszty

w wysokości należnej według przepisów o wynagrodzeniu adwokata. Kosztami postępowania sąd obciążył powódkę wobec oddalenia powództwa i zasądził ich zwrot od powódki na rzecz pozwanego w całości. Koszty postępowania po stronie pozwanej

w niniejszej sprawie stanowiło wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w kwocie 270 zł ustalone w oparciu o §2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2016 r., poz. 1804), koszty opłaty skarbowej w wysokości 17 zł oraz koszty dwukrotnego dojazdu pełnomocnika na rozprawę i dwa noclegi bezpośrednio przed rozprawą ustalone zgodnie z przedłożonymi rachunkami w łącznej wysokości 1.761,80 zł, przy czym Sąd nie uwzględnił wniosku zawartego w spisie kosztów ponad kwotę wynikającą z przedłożonych rachunków.

Dlatego też zasądził od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2.048,80 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 287 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt 2 sentencji wyroku).

SSR Katarzyna Górna-Szuława